

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 6.

Syvende Session.

7de Møde.

Torsdagen den 6te Decbr.

(Fortsat.)

Tsicherung (fortsat): Det første Klagemaal, jeg vil føre, rammer ikke alene dette Ministerium, men saa at sige alle mulige Ministerier: — Det er nemlig angaaende den Grundfeil, at de ikke kunne lade nogen Omfordeling af Embedsmænd og Embedsforhold gaae for sig uden at benytte den som en Lønningsforøgelsesstige. Det er med Alt, hvad her er skeet, en stor Feil, og en Feil af den Natur, at jeg skal opfordre Rigsdagen til uden Undtagelse i Finantsloven at tilfidesætte alle disse Forslag til Lønningsforøgelse, og derimod skal jeg opfordre Ministeriet til at fremkomme med en særlig Lov ved Siden af Finantsloven, som gjør Krav paa de Lønningsforøgelser og Gradationer i Lønningerne, som det anseer fornødne for Diebliffet, om de ogsaa kun ere nødvendige med Hensyn til de Omfordelinger, der ere skete.

Jeg kommer nu til en anden Side af Sagen, det er den Anordning, som er skeet med Hensyn til Bestyrelsesgrenene, og her fremtræder igjen den samme Ting, men i en anden Form. Under Indenrigsministeriet er der nemlig bleven oprettet 2 Directorater, og generaliter siger man, at Forskjellen mellem en Departementschef og en Directeur er den, at Directeuren har en større Selvstændighed, og derpaa kommer man til den næste Slutning, og det er en ganske almindelig, en saadan som indføres i Lexiconet som en Oversættelse af et eller andet Ord, — at den større Selvstæn-

dighed kræver en større Gage. Men den hele større Selvstændighed og det hele Directeurforhold, som har indsnegret sig under vore vanskelige Udviklingsperioder, er, strengt constitutionelt taget, aldeles falsk; vi have aldeles Intet at gjøre med, i hvilken Stilling en Minister vil stille sig til den Mand, han kalder til sin Departementschef eller Directeur; det skeer ikke ved Noget, der ligner en Lov, ikke engang ved Finantsloven, som kun gjælder for eet Aar, men det skeer ved en kongelig eller ministeriel Forordning. Dersom en Minister har en Departementschef, hvem han saaledes kan stole paa, at han troer at kunne skrive sit Navn under enhver Ting, denne forelægger ham, eller han har med en Sag at gjøre, med Hensyn til hvilken han føler med sig selv, at han ikke fuldkommen forstaaer den, men dog tiltræder den gjorte Indstilling, saa maa Ministeren i den Grad have Fortrolighed og Tillid til denne Mand, at Alt, hvad denne lægger frem, det underskriver han under sit eget Ansvar, og har Ministeren derimod en Departementschef, til hvem han ikke har mere Tillid end for 4 Stilling, saa seer han ham nøie paa Fingrene. Al den Selvstændighed, som bestaaer mellem en Minister og hans Underordnede, er Ministerens og Kongens Sag, men vi have kun med een Art af Selvstændighed at gjøre, og det er den, som følger af Minister-Ansvarligheden. Jo mere vi lade de Underordnede være fuldkommen afhængige af Ministrene, jo større Krav kunne vi gjøre til Minister-Ansvarligheden. Jo mere vi lade det indsnige sig, som man kalder de Underordnedes Selvstændighed, jo mere lade vi smutte bort mellem vore Fingre det, vi kalde Minister-Ansvarlighed, som jeg lovrigt